

[Camre]

den stik modsatte: det er resultater af indgreb.

Men det, som jeg er begyndt at forstå, er, at når hele denne nedskæringspolitik hænger sammen i hr. Christophersens filosofi, er det, fordi han mener, at han alene med en moralsk oprustning kan klare alle de effekter, som vil blive sat i gang, alle de konflikter, alle de modgående indgreb, der vil komme fra den ene og den anden del af arbejdsmarkedet. Det er godt, vi ikke skal ud og opleve den situation!

(Kort bemærkning).

Christophersen (V):

Jeg har næsten opgivet hr. Camre, men da det heller ikke er et moralsk felttog, jeg prøver at føre, men såmænd en almindelig samfundsdebat, så savner jeg ikke hr. Camres omvendelse.

Men jeg vil gerne sige en ting allerførst om det kulturelle, både til hr. Camre og hr. Arne Melchior, specielt til hr. Arne Melchior. Det, fru Mette Madsen beklagede sig over, var, at statsministeren udtalte, at venstres kulturpolitik i meget høj grad lignede fremskridtspartiets. Det fik fru Mette Madsen til at gøre opmærksom på, at det dog så var ganske påfaldende, at vi samtidig stemte for alle de kulturlovsforslag, socialdemokratiet havde fremsat i denne samling.

Det, vi altså nu har fået opklaret, hr. Arne Melchior, er ikke, at venstres og socialdemokratiets kulturpolitik er den samme, men at venstres og fremskridtspartiets kulturpolitik ikke er den samme. Og det gør en forskel. Dermed lader vi det ligge.

Styrelsesloven, som hr. Erhard Jakobsen jo selv har stemt for i sin tid, lader vi også ligge; den er siden blevet noget forbedret.

Men så vil jeg til hr. Camre sige noget om de »voldsomme nedskæringer«. Hvad er det egentlig, regeringen og dens parti fører i sit skjold? Det er voldsomme skatte- og afgiftsforhøjelser. Skulle det skabe en bedre stemning i befolkningen? Det kan man for det første spørge om.

For det andet vil jeg gentage, at det, der er problemet, er, at befolkningen, hvis stadig større dele af den ikke føler, at regeringen eller fællesskabet er i stand til at løse deres problemer, i desperation føler sig tvunget ud i en situation, hvor de værger sig selv. Så

breder den bevægelse sig, som hr. Camre kender mægtig godt fra sit eget parti, dets medlemmer og dets organisationer, til resten af befolkningen. Det er det, jeg gerne vil undgå.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg synes nok, det kan blive en mærkelig debat om, hvad moral er. Nu må man altså til at afgrænse moralbegreberne, og det er, efter hvad jeg har opfattet, særdeles besværligt. Men når det gælder det moralske forfald med hensyn til det økonomiske, er det så ikke netop politikernes sag over hele linjen? Hvis det er i den udgave, som hr. Christophersen mener det i.

Er det ikke sådan, at politikerne søger at sige til befolkningen: hvis der er andre, der gør det, skal I sandelig ikke finde jer i det, det er uforskammet af de andre at lave det, så må I virkelig gøre oprør, hvad enten det er organisationer eller de enkelte medlemmer i samfundet. Man skal ikke finde sig i socialindkomsten, den er uretfærdig over for en vis gruppe, vil man sige. Der var også engang, da landbruget gjorde oprør – og jeg forstod såmænd godt, at de gjorde det – men hvem var det, der var med til at stimulere dem til det? Hvem var det, der stod ude på Slotspladsen og sagde: velkommen, vi er glade for, at I virkelig er med til at demonstrere imod lovgivningen?

Det moralske forfald, hr. Christophersen omtaler, består vel i, at befolkningen ikke længere har tillid til den lovgivende magt, og det søger et mindretal altså at forcere bl.a. hos venstre og de konservative.

(Kort bemærkning).

Christophersen (V):

Kunne jeg ikke slippe for at høre om det moralske forfald? Det udtryk har jeg overhovedet ikke brugt. Det hører hjemme i hr. Arne Bjerregaards terminologi og begrebsverden.

Jeg taler om den moralske krise, det til sidst kan føre til, og det er noget andet end moralsk forfald. Forfaldet og afhjælpningen af det overlader jeg gerne til hr. Arne Bjerregaard, bare jeg slipper for krisen.